

„Den Dag vil hverken du eller jeg komme til at opleve, Asmus!“

„Hvad vil du sige med det?“

„Jeg tror — for at blive i dit Billede — at vi befinder os paa en Dødssejler, som en skøn Dag gaar tilbunds med os allesammen. Og det kan ingen menneskelig Magt forhindre. Jeg finder det i Grunden ganske rimeligt, at Tyrstrup nu lader Kirkens Mænd komme til. Naar I Læger har opgivet en Patient, overlader I ham jo ogsaa villigt til Præsternes Trøst og det øvrige Begravelsesvæsen.“

„Det lyder ikke opmuntrende. Vil du ikke uden alle Billeder forklare, hvad du mener?“

„Aa nej! Det er jeg helst fri for. Det er — som du siger — ikke noget lysteligt Emne. Idag har du heller ikke Tid til at høre paa mig. Men en Ting vil jeg dog spørge dig om. Jeg har tilfældigt hørt om en Ulykke, der har ramt din Bror. Det forholder sig vel rigtigt?“

„Ja — desværre! Det forholder sig rigtigt.“

„Og Storeholt er blevet solgt?“

„Ja, han har mistet alt. Ogsaa det Rigsdagsmandat, som han i Virkeligheden har sat Formuen til paa.“

„Veed du hvad, Asmus! Det undrer mig lidt, at du efter den Oplevelse kan være saa ivrig for ogsaa at faa mig puttet ned i Politikens Heksegryde.“

„Nej hør nu! Du vil da ikke sammenligne dig med en Nar som John?“

„Hvorfor ikke? Vi har rimeligvis begge to haft den samme naragtige Tro paa Lovgivningsmagtens Velsignelser. Vi har delt den almindelige Indbildning, at der med hele dette højtidelige Apparat af Rigsdag og Statsraad kan udrettes nogetsomhelst til Gavn for Menneskene.“

„Den Tro har du altsaa ikke mere selv?“

Torben Dihmer rystede paa Hovedet.

„Nej, du! Det lader sig ikke gøre at fabrikere Menneskelykke paa Maskine.“